

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 5 lutego 2026 r.*

Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Członkowie Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego członków Parlamentu – Artykuły 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada dobrej administracji – Komisja Prawna Parlamentu – Wymóg bezstronności sprawozdawcy

W sprawie C-572/23 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 września 2023 r.,

Carles Puigdemont i Casamajó, zamieszkały w Waterloo (Belgia),

Antoni Comín i Oliveres, zamieszkały w Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, zamieszkała w Waterloo,

których reprezentowali P. Bekaert, S. Bekaert, advocaten, i G. Boye, abogado,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Parlament Europejski, który reprezentowali N. Görlitz, N. Lorenz i J.-C. Puffer, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowała A. Gavela Llopis, w charakterze pełnomocnika,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: C. Lycourgos, prezes izby, O. Spineanu-Matei (sprawozdawczyni), S. Rodin, N. Piçarra i N. Fenger, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 września 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres oraz Clara Ponsatí i Obiols (zwani dalej „wnoszącymi odwołanie”) wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 lipca 2023 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2023:373), w którym Sąd oddalił ich żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 i P9_TA(2021)0061 z dnia 9 marca 2021 r. dotyczących wniosku o uchylenie ich immunitetu (zwanym dalej „spornymi decyzjami”).

Ramy prawne

Prawo Unii

Protokół nr 7

- 2 Artykuł 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanego dalej „protokołem nr 7) stanowi:

„Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa – z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa,
- b) na terytorium innego państwa członkowskiego – z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku, i nie może on stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek ze swoich członków”.

Regulamin Parlamentu

- 3 Regulamin Parlamentu Europejskiego, mający zastosowanie podczas dziewiątej kadencji (2019–2024), w brzmieniu poprzedzającym zmianę w drodze decyzji Parlamentu z dnia 17 stycznia 2023 r. (zwany dalej „regulaminem”), stanowił w art. 5, zatytułowanym „Przywileje i immunitety”:

„1. Posłom do Parlamentu Europejskiego przysługują przywileje oraz immunitety przewidziane w protokole nr 7 [...].

2. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami i immunitetami, Parlament działa w celu utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz w celu zapewnienia niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji. Immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków.

[...]”.

- 4 Artykuł 6 regulaminu, zatytułowany „Uchylenie immunitetu”, stanowił:

„1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu jest oceniany zgodnie z art. 7, 8 i 9 protokołu nr 7 [...] oraz zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 regulaminu.

[...]”.

- 5 Artykuł 9 regulaminu, zatytułowany „Procedury dotyczące immunitetu”, stanowił:

„1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu posła skierowany do przewodniczącego [Parlamentu] przez właściwy organ państwa członkowskiego lub wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu i przywilejów skierowany przez posła lub byłego posła jest ogłaszany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

[...]

13. Komisja opracowuje zasady stosowania niniejszego artykułu.

[...]”.

Komunikat nr 11/2019

- 6 Punkt 6 komunikatu do posłów z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do wniosków o uchylenie immunitetu (zwanego dalej „komunikatem nr 11/2019”), przyjętego przez Komisję Prawną Parlamentu Europejskiego (zwaną dalej „komisją JURI”), przewiduje:

„Komisja [JURI] wyznacza sprawozdawcę dla każdego wniosku o uchylenie immunitetu”.

7 Zgodnie z pkt 7 komunikatu nr 11/2019:

„Do każdej grupy politycznej należy wyznaczenie posła, który pełni funkcję stałego sprawozdawcy w sprawach dotyczących immunitetu oraz funkcję koordynatora, celem zapewnienia, że sprawy dotyczące immunitetu będą rozpatrywane przez doświadczonych posłów. Grupy polityczne dokładają starań, aby wyznaczyć stałych sprawozdawców znanych ze swojej wzorcowej uczciwości”.

8 Punkt 8 komunikatu nr 11/2019 stanowi:

„W każdej sprawie dotyczącej immunitetu funkcja sprawozdawcy jest pełniona na zasadzie równej rotacji pomiędzy grupami politycznymi. Sprawozdawca nie może jednak należeć do tej samej grupy politycznej ani zostać wybrany w tym samym państwie członkowskim co poseł, którego immunitet jest rozpatrywany”.

9 Punkt 43 komunikatu nr 11/2019 stanowi:

„Jeżeli dana procedura nie dotyczy opinii lub stanowiska zajętego przez posła w głosowaniu w czasie wykonywania przez niego obowiązków służbowych, immunitet powinien zostać uchylony, chyba że okaże się, iż postępowanie wymierzone jest w działalność polityczną posła, a tym samym niezależność Parlamentu (*fumus persecutionis*)”.

Okoliczności powstania sporu

10 Okoliczności powstania sporu zostały opisane w pkt 2–19 zaskarżonego wyroku, a na potrzeby niniejszego postępowania można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.

11 Carles Puigdemont i Casamajó był przewodniczącym Generalitat de Catalunya (organów władzy Katalonii, Hiszpania), a Antoni Comín i Oliveres oraz Clara Ponsatí i Obiols – członkami Gobierno autonómico de Catalunya (autonomicznego rządu Katalonii, Hiszpania), w czasie gdy przyjęto Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (ustawę 19/2017 parlamentu Katalonii o referendum w sprawie samostanowienia) z dnia 6 września 2017 r. (DOGC nr 7449A z dnia 6 września 2017 r., s. 1) oraz Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (ustawę 20/2017 parlamentu Katalonii o przejściowym porządku prawnym i utworzeniu Republiki) z dnia 8 września 2017 r. (DOGC nr 7451A z dnia 8 września 2017 r., s. 1), a także w czasie przeprowadzenia w dniu 1 października 2017 r. referendum w sprawie samostanowienia przewidzianego w pierwszej z tych ustaw, której przepisy zostały w międzyczasie zawieszone na mocy orzeczenia Tribunal Constitucional (trybunału konstytucyjnego, Hiszpania).

12 W następstwie przyjęcia wspomnianych ustaw i przeprowadzenia tego referendum Ministerio Fiscal (prokuratura, Hiszpania), Abogado del Estado (rzecznik interesów państwa, Hiszpania) oraz partia polityczna VOX zainicjowali postępowanie karne między innymi przeciwko wnoszącym odwołanie, którym zarzucili popełnienie w szczególności, zależnie od osoby, której dotyczyło postępowanie, czynów podlegających kwalifikacji jako przewrót, bunt oraz sprzeniewierzenie mienia publicznego (zwane dalej „przedmiotowym postępowaniem karnym”).

- 13 W dniu 21 marca 2018 r. Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania) wydał postanowienie stawiające wnoszącym odwołanie zarzuty popełnienia przestępstw buntu i sprzeniewierzenia mienia publicznego. Postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. Tribunal Supremo (sąd najwyższy) stwierdził niestawiennictwo wnoszących odwołanie w związku z ich ucieczką z Królestwa Hiszpanii i zawiesił wszczęte wobec nich postępowanie karne do czasu ich odnalezienia.
- 14 Następnie wnoszący odwołanie zgłosili swoje kandydatury w wyborach do Parlamentu Europejskiego, które odbyły się w Hiszpanii w dniu 26 maja 2019 r.
- 15 W dniu 14 października 2019 r. sędzia śledczy izby karnej Tribunal Supremo (sądu najwyższego) wydał krajowy nakaz aresztowania, europejski nakaz aresztowania i międzynarodowy nakaz aresztowania przeciwko C. Puigdemontowi i Casamajó, aby mógł on zostać osądzony w przedmiotowym postępowaniu karnym. W dniu 4 listopada 2019 r. analogiczne nakazy aresztowania wydano przeciwko A. Comínowi i Oliveresowi i C. Ponsatí i Obiols.
- 16 Na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 stycznia 2020 r., w następstwie wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Parlament Europejski odnotował wybór C. Puigdemonta i Casamajó oraz A. Comína i Oliveresa na posłów ze skutkiem od dnia 2 lipca 2019 r.
- 17 W dniu 13 stycznia 2020 r. prezes Tribunal Supremo (sądu najwyższego) przekazał Parlamentowi datowany na 10 stycznia 2020 r. wniosek – w postaci pisma przewodniczącego izby karnej tego sądu – o uchylenie immunitetu C. Puigdemonta i Casamajó i A. Comína i Oliveresa wynikający z postanowienia sędziego śledczego tej izby z tego samego dnia.
- 18 W dniu 10 lutego 2020 r. Parlament odnotował, w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej, które nastąpiło w dniu 31 stycznia 2020 r., wybór C. Ponsatí i Obiols na posłankę ze skutkiem od dnia 1 lutego 2020 r.
- 19 W dniu 10 lutego 2020 r. prezes Tribunal Supremo (sądu najwyższego) przekazał Parlamentowi datowany na dzień 4 lutego 2020 r. wniosek – w postaci pisma przewodniczącego izby karnej tego sądu – o uchylenie immunitetu C. Ponsatí i Obiols wynikający z postanowienia sędziego śledczego tej izby z tego samego dnia.
- 20 Wiceprzewodniczący Parlamentu przedstawił na posiedzeniu plenarnym wnioski o uchylenie immunitetu, o których mowa w pkt 17 i 19 niniejszego wyroku, i przekazał je komisji JURI.
- 21 W dniu 23 lutego 2021 r. komisja JURI przyjęła sprawozdania A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 i A 9-0022/2021, dotyczące tych wniosków.
- 22 Spornymi decyzjami Parlament uwzględnił te wnioski.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2021 r. wnoszący odwołanie wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności spornych decyzji.

- 24 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 maja 2021 r., wnoszący odwołanie złożyli wniosek o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie art. 278 i 279 TFUE, mający na celu zawieszenie wykonania spornych decyzji.
- 25 Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R), wiceprezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania spornych decyzji do dnia wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego. Postanowieniem z dnia 30 lipca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R, EU:T:2021:497), wiceprezes Sądu oddalił wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, o którym mowa w poprzednim punkcie, i uchylił postanowienie z dnia 2 czerwca 2021 r.
- 26 Postanowieniem z dnia 24 maja 2022 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament i Hiszpania [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413], wiceprezes Trybunału uchylił postanowienie z dnia 30 lipca 2021 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21 R, EU:T:2021:497), zarządził zawieszenie wykonania spornych decyzji i orzekł, że rozstrzygnięcie o kosztach wnoszących odwołanie związanych z postępowaniem w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 27 Na poparcie skargi wnoszący odwołanie podnieśli osiem zarzutów.
- 28 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił tę skargę po oddaleniu:
- po pierwsze, zarzutu pierwszego, dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia spornych decyzji;
  - po drugie, zarzutu drugiego, dotyczącego braku właściwości organu krajowego, który wydał i przekazał Parlamentowi wnioski o uchylenie immunitetu wnoszących odwołanie;
  - po trzecie, zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasad pewności prawa i lojalnej współpracy, prawa do skutecznej ochrony sądowej i prawa do obrony z powodu braku jasności spornych decyzji;
  - po czwarte, zarzutu szóstego, w zakresie, w jakim dotyczył naruszenia art. 343 TFUE, art. 9 protokołu nr 7 i art. 5 ust. 2 regulaminu, a także niektórych praw podstawowych wnoszących odwołanie;
  - po piąte, zarzutu szóstego, w zakresie, w jakim dotyczył błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa obarczających badanie przez Parlament fumus persecutionis, oraz zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia zasad dobrej administracji i równego traktowania oraz oczywistych błędów popełnionych przez Parlament przy ocenie fumus persecutionis;
  - po szóste, zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia zasad dobrej administracji i równego traktowania, w zakresie, w jakim Parlament odmówił zastosowania przepisów art. 9 ust. 7 regulaminu;
  - po siódme, zarzutu czwartego, dotyczącego w istocie naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, oraz
  - po ósme, zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia zasady bezstronności.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 29 W odwołaniu wnoszący je zwracają się do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
  - stwierdzenie nieważności spornych decyzji lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
  - obciążenie Parlamentu i Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania lub, tytułem żądania ewentualnego, orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 30 Parlament i Królestwo Hiszpanii zwracają się do Trybunału o:
- oddalenie odwołania i
  - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 31 W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnoszą dziesięć zarzutów, dotyczących:
- w przypadku pierwszego – naruszenia prawa przez Sąd w związku z oddaleniem pierwszego zarzutu nieważności z tym uzasadnieniem, że sporne decyzje nie naruszyły obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”);
  - w przypadku drugiego – naruszenia prawa przez Sąd w zakresie, w jakim oddalił on drugi zarzut nieważności, gdy orzekł, że nie do niego ani nie do Parlamentu należy kontrola zgodności z prawem wniosku o uchylenie immunitetu, a w szczególności jego dopuszczalności, zgodnie z wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., Berlusconi i Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023);
  - w przypadku trzeciego – naruszenia prawa przez Sąd, ponieważ stwierdził on, że nie zostało naruszone prawo wnoszących odwołanie do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy przez Parlament;
  - w przypadku czwartego – naruszenia prawa przez Sąd, ponieważ orzekł on, że Parlament nie naruszył ich prawa do bycia wysłuchanym zapisanego w art. 41 ust. 2 Karty;
  - w przypadku piątego – naruszenia prawa przez Sąd, ponieważ oddalił on piąty zarzut nieważności, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa wynikającego z braku jasności spornych decyzji;
  - w przypadku szóstego – naruszeń prawa popełnionych przez Sąd w zakresie, w jakim oddalił on szósty zarzut nieważności, dotyczący naruszenia immunitetów przewidzianych w art. 343 TFUE i w art. 9 protokołu nr 7 w związku z art. 6, art. 39 ust. 2 i art. 45 Karty oraz

art. 5 ust. 2 regulaminu, a także w zakresie, w jakim oddalił on siódmy zarzut nieważności, dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji i równego traktowania;

- w przypadku siódmego – naruszenia prawa przez Sąd w zakresie, w jakim przeinaczył on dowody, gdy oddalił ósmy zarzut nieważności, dotyczący wcześniejszych decyzji Parlamentu, z których wynika, że instytucja ta nie uchyła immunitetu jego członków, w przypadku gdy istnieje ryzyko ich zatrzymania bez skazania, oraz w ramach oceny stosowania art. 9 ust. 7 regulaminu;
- w przypadku ósmego – naruszenia przez Sąd art. 47 Karty w związku z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a także art. 296 TFUE oraz art. 36 i 53 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ponieważ Sąd naruszył prawo, gdy nie uzasadnił zaskarżonego wyroku w sposób wystarczający i odpowiedni;
- w przypadku dziewiątego – naruszenia przez Sąd art. 47 Karty, interpretowanego w świetle art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w zakresie, w jakim Sąd odmówił zastosowania wnioskowanych przez wnoszących odwołanie środków organizacji postępowania i środków dowodowych, oraz
- w przypadku dziesiątego – naruszenia prawa przez Sąd ze względu na to, że nie zbadał on z urzędu, czy należy jeszcze orzec w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, biorąc pod uwagę w szczególności postanowienie wydane w dniu 12 stycznia 2023 r. przez sędziego śledczego Tribunal Supremo (sądu najwyższego), oparte na naruszeniu zasady pewności prawa.

32 Należy zauważyć, że zarzut trzeci dzieli się na cztery części.

33 W części pierwszej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 234–238 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, gdy przyjął, że wyznaczenie jednego sprawozdawcy do trzech spraw dotyczących uchylenia immunitetu parlamentarnego nie jest sprzeczne ani z art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty, ani z pkt 6 i 8 komunikatu nr 11/2019.

34 W części drugiej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 239–257 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo i przeinaczył dowody w zakresie, w jakim stwierdził, że ich argument dotyczący braku bezstronności sprawozdawcy jest bezzasadny, oraz naruszył art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty, a także zasady wynikające z pkt 8 komunikatu nr 11/2019.

35 W części trzeciej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 258–262 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo i przeinaczył dowody, gdy stwierdził, że ich argument dotyczący braku bezstronności przewodniczącego komisji JURI jest bezzasadny.

36 W części czwartej zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie utrzymują, że w związku z błędną wykładnią części czwartej zarzutu trzeciego skargi o stwierdzenie nieważności i oddaleniem jej Sąd w pkt 219 i 262 zaskarżonego wyroku naruszył prawo, popełnił błąd w rozumowaniu, naruszył prawo do skutecznej ochrony sądowej i prawo do obrony oraz naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia.

37 Trybunał uważa za właściwe zbadanie drugiej części zarzutu trzeciego.

Argumentacja stron

- 38 Na wstępie zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie zauważają, że „polityczny” charakter spornych decyzji, jak zakwalifikował go Sąd, może być rozumiany jedynie jako wynikający z „charakteru politycznego” Parlamentu, który w żaden sposób nie różni się od charakteru politycznego Rady Unii Europejskiej lub Komisji Europejskiej, będących instytucjami politycznymi. Zdaniem wnoszących odwołanie Parlament był zatem w pełni zobowiązany do przestrzegania art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty.
- 39 Część druga zarzutu trzeciego dzieli się na pięć zarzutów szczegółowych.
- 40 W pierwszym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 244–246 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, iż okoliczność przynależności sprawozdawcy odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosków o uchylenie immunitetu do tej samej grupy politycznej, do której należą posłowie krajowej partii politycznej, która, jako że wniosła akt oskarżenia w przedmiotowym postępowaniu karnym, zainicjowała ściganie w tym postępowaniu (zwanej dalej „partią polityczną, która zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne”), nie jest sprzeczna z art. 41 ust. 1 Karty w związku z pkt 8 komunikatu nr 11/2019.
- 41 W tym względzie wnoszący odwołanie przypominają, że wymóg bezstronności nałożony w art. 41 ust. 1 Karty obejmuje bezstronność subiektywną i bezstronność obiektywną.
- 42 Podnoszą oni, że w świetle brzmienia pkt 8 komunikatu nr 11/2019 i wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 244 zaskarżonego wyroku, sam Parlament uznał, iż sama tylko przynależność do grupy politycznej w ramach tej instytucji ma wpływ na ocenę bezstronności sprawozdawcy. Z owego pkt 8 wynika bowiem jasno, że Parlament uważa, iż przynależność sprawozdawcy do tej samej grupy politycznej, do której należy poseł wskazany we wniosku o uchylenie immunitetu, budzi obiektywnie uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tego sprawozdawcy. Zdaniem wnoszących odwołanie podobnie jest, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 245 i 246 zaskarżonego wyroku, gdy sprawozdawca jest członkiem grupy politycznej, do której należą posłowie partii politycznej, która zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne.
- 43 Ponadto według wnoszących odwołanie Sąd w pkt 246 zaskarżonego wyroku naruszył prawo i błędnie zinterpretował ich uwagi, gdy przyjął, że twierdzili oni, iż jedynym powodem odmówienia członkowi grupy politycznej, do której należą posłowie tej partii, możliwości bycia sprawozdawcą są jego poglądy polityczne. Zdaniem wnoszących odwołanie członkowie różnych grup politycznych mogą dzielić takie poglądy. W konsekwencji nie można traktować na tej samej płaszczyźnie argumentu, zgodnie z którym sprawozdawca nie może być członkiem tej samej grupy politycznej, do której należą posłowie tej partii, oraz argumentu, zgodnie z którym dana osoba nie może być sprawozdawcą z tego tylko powodu, że podziela ona poglądy polityczne tej grupy.
- 44 W drugim zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie twierdzą, że w pkt 247–251 zaskarżonego wyroku Sąd odmówił uznania, iż okoliczność, że sprawozdawca zorganizował wydarzenie, które odbyło się w dniu 6 marca 2019 r. w Parlamencie (zwane dalej „wydarzeniem z dnia 6 marca 2019 r.”), w trakcie którego jeden z mówców ukuł slogan „Puigdemont do więzienia!”, świadczy o jego stronnictwie lub przynajmniej budzi uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności. Zdaniem wnoszących odwołanie nie ma w tym względzie znaczenia, że sprawozdawca wyraził swoje poparcie nie ustnie, jak podkreślił Sąd w pkt 250 zaskarżonego wyroku, lecz poprzez aplauz dla tej wypowiedzi.

- 45 W pierwszej kolejności podnoszą oni, że w pkt 249 i 250 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody i w związku z tym naruszył prawo, gdy nie uwzględnił okoliczności, że sprawozdawca nie tylko zorganizował to wydarzenie, lecz także był obecny przy stole mówców i wyraźnie, bo poprzez aplauz, poparł wypowiedź, o której mowa w poprzednim punkcie.
- 46 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 251 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył również dowody, stwierdzając, że jedynym tematem wspomnianego wydarzenia, zważywszy na jego tytuł, była „sytuacja polityczna Katalonii”, podczas gdy ponad połowa przemówienia mówcy dotyczyła postępowań karnych wszczętych w Hiszpanii, w szczególności przeciwko nim.
- 47 W trzeciej kolejności twierdzą oni, że we wspomnianym pkt 251 Sąd naruszył prawo, ponieważ dał do zrozumienia, że brak bezstronności sprawozdawcy miałyby znaczenie jedynie w przypadku, gdyby Parlament był zobowiązany do ustalenia, czy zarzucane czyny zostały wykazane.
- 48 W trzecim zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 253 i 254 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył, po pierwsze, art. 85 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej i prawo do obrony w świetle art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty, a po drugie, ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ odrzucił jako niedopuszczalny dowód w postaci opublikowanego w bułgarskim dzienniku wywiadu sprawozdawcy ze względu na to, że wnoszący odwołanie nie uzasadnili, dlaczego przedstawili ten wywiad z przekroczeniem terminu.
- 49 W czwartym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, gdy orzekł, iż okoliczności wymienione w pkt 255 zaskarżonego wyroku, które zostały przeinaczone przez ten Sąd, a także inne okoliczności, na które wcześniej się powołano, nie pozwalają na wykazanie braku bezstronności sprawozdawcy.
- 50 W piątym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi naruszenie prawa w pkt 256 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdził on, że wnoszący odwołanie nie powołali się na żaden osobisty interes sprawozdawcy, który mógłby wpłynąć na jego bezstronność. W każdym razie brak obiektywnej bezstronności wystarcza ich zdaniem do stwierdzenia naruszenia w niniejszej sprawie art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty.
- 51 W replice wnoszący odwołanie podkreślają fakt, że ich argumentacja dotycząca braku bezstronności sprawozdawcy zasadzała się nie na byciu w zwykłej opozycji politycznej wobec nich, lecz na bardzo szczególnej sytuacji wynikającej z bezpośredniego zaangażowania w przedmiotowe postępowanie karne partii politycznej, której posłowie Parlamentu należeli do tej samej grupy politycznej co sprawozdawca.
- 52 Poza stworzeniem sytuacji obiektywnie porównywalnej z sytuacją przewidzianą w pkt 8 komunikatu nr 11/2019 jest oczywiste, że konflikt interesów wynikający z przynależności sprawozdawcy do tej samej grupy politycznej co posłowie tej partii politycznej pozbawił tego sprawozdawcę wszelkich pozorów bezstronności.
- 53 Ponadto, co się tyczy wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r., łagodne opisanie okoliczności faktycznych przez Sąd, które pomijało nawet prawdziwy temat i charakter tego wydarzenia, miało na celu pokazanie, że wydarzenie miało neutralny charakter.

- 54 Parlament kwestionuje argumentację wnoszących odwołanie przedstawioną w części drugiej zarzutu trzeciego.
- 55 W odpowiedzi na odwołanie Parlament w pierwszej kolejności kwestionuje argumenty wnoszących odwołanie podważające rozważania Sądu dotyczące politycznego charakteru spornych decyzji, zawarte w pkt 243–246 zaskarżonego wyroku.
- 56 Po pierwsze, uważa on, że argumentacja wnoszących odwołanie dotycząca pkt 244 zaskarżonego wyroku jest bezzasadna. Sytuacji, o której mowa w pkt 8 komunikatu nr 11/2019, nie można bowiem porównać z sytuacją, w której sprawozdawca należy do grupy, która na gruncie politycznym stoi w opozycji do posła wskazanego we wniosku o uchylenie immunitetu. Parlament utrzymuje, że – jak przypominał Sąd w pkt 225 i 226 zaskarżonego wyroku – decyzje dotyczące wniosków o uchylenie immunitetu mają charakter polityczny, a posłowie, którzy są członkami komisji JURI, z definicji nie są politycznie neutralni. W przypadku gdyby na sprawozdawców mogli zostać wyznaczeni jedynie politycznie neutralni członkowie tej komisji, stałaby się ona nieskuteczna. Z uwagi bowiem na fakt, że wnoszący odwołanie zwrócili uwagę opinii publicznej na swą sprawę, można by uznać, że wszyscy członkowie tej komisji zajęli albo pozytywne, albo negatywne stanowisko polityczne w stosunku do nich i co do ich sprawy.
- 57 Po drugie, uważa on, że niedopuszczalna jest nieprecyzyjna argumentacja wnoszących odwołanie dotycząca pkt 246 zaskarżonego wyroku, poprzez którą utrzymują oni, że ich zarzut opierał się nie tylko na poglądach politycznych, lecz również na interesach gospodarczych, finansowych i strategicznych, jakie dzielą członkowie grupy politycznej. Argumentacja ta jest w każdym razie bezzasadna, ponieważ w pierwszej instancji wnoszący odwołanie ograniczyli się do stwierdzenia, że sprawozdawca był członkiem grupy politycznej, do której należą członkowie partii politycznej VOX.
- 58 W drugiej kolejności Parlament kwestionuje argumenty podważające rozważania Sądu dotyczące wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r., przedstawione w pkt 247–251 zaskarżonego wyroku.
- 59 Na wstępie podkreślił on, że wydarzenie to zostało zorganizowane podczas innej kadencji, zanim sprawozdawca mógł wiedzieć, że zostanie wybrany do Parlamentu w wyborach w 2019 r., a w każdym razie na długo przed wyznaczeniem go na sprawozdawcę w sprawie rozpatrywanych wniosków o uchylenie immunitetu.
- 60 Po pierwsze, podnosi on, że niedopuszczalna jest argumentacja wnoszących odwołanie odnosząca się do pkt 249 i 250 zaskarżonego wyroku, poprzez którą twierdzą oni, że Sąd przeinaczył dowody, ponieważ w istocie wnoszący odwołanie domagają się ponownej oceny okoliczności faktycznych. W każdym razie argumentacja ta jest bezzasadna, ponieważ sekretarz generalny partii politycznej VOX, jak zauważył Sąd, zamknął swoje przemówienie sformułowaniem „Niech żyje Hiszpania, niech żyje Europa, a Puigdemont do więzienia”, a nic w nagraniu z wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. nie wskazuje na to, że sprawozdawca wyraził aprobatę konkretnie dla tych trzech ostatnich słów tego przemówienia. Nagranie to ukazuje raczej zwyczajowy gest grzecznościowy wobec mówcy po zakończeniu przemowy.
- 61 Po drugie, utrzymuje on, że stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 250 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym sprawozdawca nie zabrał głosu podczas tego wydarzenia, nie jest pozbawione znaczenia.

- 62 Po trzecie, argumentacja wnoszących odwołanie, zgodnie z którą w pkt 251 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody, gdy stwierdził, że tematem wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. była jedynie „sytuacja polityczna w Katalonii”, opiera się na błędnym rozumieniu tego wyroku, ponieważ Sąd w żaden sposób nie wykluczył, że temat ten obejmował również przedmiotowe postępowanie karne. Ponadto Sąd nie przeinaczył nagrania zarejestrowanego podczas tego wydarzenia, gdy przedstawił w zwięzły sposób jego temat. W każdym razie argumentacja ta jest niedopuszczalna, ponieważ wnoszący odwołanie domagają się ponownej oceny okoliczności faktycznych.
- 63 Po czwarte, podnosi on, że argumenty wnoszących odwołanie podważające zdania trzecie i czwarte pkt 251 zaskarżonego wyroku są bezskuteczne, ponieważ przedstawione tam rozważania zostały przedstawione tytułem ewentualnym. W każdym razie argumenty te należy odrzucić. Przede wszystkim argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Sąd pominął kryteria istotne dla oceny *fumus persecutionis*, opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku. Następnie Sąd nie naruszył prawa, gdy podkreślił co do zasady w zdaniach trzecim i czwartym, że kwestie omawiane podczas wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. nie dotyczyły kwestii, które Parlament powinien rozstrzygnąć w ramach procedury uchylenia immunitetu. Wreszcie, Parlament utrzymuje, że w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie twierdzą, iż sprawozdawca wyraził za pomocą aplauzu aprobatę dla przekazu, zgodnie z którym sporne decyzje, europejskie nakazy aresztowania i wpisy w Systemie Informacyjnym Schengen, rozpatrywane jako całość, narażają ich na wysokie ryzyko aresztowania, argument ten jest niedopuszczalny, ponieważ wnoszący odwołanie żądają w istocie od Trybunału dokonania ustaleń faktycznych. Argument ten jest w każdym razie bezzasadny, ponieważ sprawozdawca nie przyjął tego przekazu z aplauzem.
- 64 W trzeciej kolejności Parlament nie zgadza się z argumentami wnoszących odwołanie podważającymi rozważania Sądu dotyczące innych wydarzeń, zawarte w pkt 252–255 zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, nie zgadza się on z argumentem wnoszących odwołanie, którzy twierdzą, że Sąd naruszył art. 85 § 2 regulaminu postępowania i ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, gdy odrzucił jako niedopuszczalne ich argumenty dotyczące wywiadu sprawozdawcy opublikowanego w bułgarskim dzienniku. Po drugie, kwestionuje on argument wnoszących odwołanie, którzy podnoszą, że poprzez stwierdzenie, iż reakcje partii politycznej VOX na przyjęcie spornych decyzji nie dowodzą braku bezstronności sprawozdawcy, Sąd naruszył prawo i przeinaczył dowody.
- 65 W czwartej kolejności Parlament kwestionuje argumenty wnoszących odwołanie podważające rozważania Sądu dotyczące braku konfliktu interesów w odniesieniu do sprawozdawcy, przedstawione w pkt 256 zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, twierdzenie wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Sąd przyjął, że stronnictwo może być wyrażone jedynie w drodze oświadczeń, opiera się na błędnym rozumieniu tego pkt 256. Po drugie, ponieważ argument wnoszących odwołanie dotyczący istnienia osobistego interesu sprawozdawcy mogącego wpłynąć na jego bezstronność nie został poparty dowodami, jest on niedopuszczalny. Zdaniem Parlamentu zarzut ten jest w każdym razie bezzasadny.
- 66 W duplice Parlament podnosi w pierwszej kolejności, że chociaż wnoszący odwołanie powołują się na działania partii politycznej VOX podjęte przeciwko nim przed sądami hiszpańskimi, to w żaden sposób nie wskazują, w jaki sposób zachowanie tej partii można by zarzucić grupie politycznej, do której należy sprawozdawca. Biorąc pod uwagę, że w ramach tej grupy politycznej

byli posłowie, którzy popierali sprawę wnoszących odwołanie, i inni, którzy się jej sprzeciwiali, sam fakt przynależności sprawozdawcy do tej grupy nie potwierdza twierdzenia, zgodnie z którym sprawozdawca nie był bezstronny.

- 67 W drugiej kolejności Parlament utrzymuje, że Sąd nie przeinaczył tematu wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. Podkreśla on, że o ile nagranie zarejestrowane podczas tego wydarzenia, do którego wnoszący odwołanie odsyłają w załącznikach do swej skargi w pierwszej instancji, nosi tytuł „Katalonia to Hiszpania”, o tyle tematem spotkania, w ramach którego uczestniczył sekretarz generalny partii politycznej VOX, była „Rola państw narodowych w Unii Europejskiej i obrona swobód obywatelskich”. Parlament wyjaśnia, że europejskie nakazy aresztowania, do których sekretarz generalny tej partii odwołał się podczas swej przemowy, nie były nakazami wydanymi po wyborze wnoszących odwołanie na posłów.
- 68 Królestwo Hiszpanii kwestionuje argumentację wnoszących odwołanie przedstawioną w części drugiej zarzutu trzeciego.
- 69 Na wstępie Królestwo Hiszpanii podkreśla, że w ramach procedury rozpatrywania wniosku o uchylenie immunitetu Parlament powinien przestrzegać postanowień art. 39 i art. 41 ust. 1 Karty, co zapewniono w chwili przyjęcia spornych decyzji.
- 70 W pierwszej kolejności Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że argumenty wnoszących odwołanie, które dotyczą podnoszonego naruszenia prawa przy wykładni pkt 8 komunikatu nr 11/2019 w związku z art. 41 Karty, nie mogą podważyć uzasadnienia zawartego w pkt 245 i 246 zaskarżonego wyroku, które sprowadza się do wniosku wyciągniętego na podstawie pkt 242–244 tego wyroku, które z kolei nie są kwestionowane. W tych pkt 242–244 Sąd wyjaśnił, że sama przynależność do grupy politycznej nie ma wpływu na bezstronność osoby, która do tej grupy należy.
- 71 W drugiej kolejności Królestwo Hiszpanii podnosi, że chociaż wnoszący odwołanie powołują się na przeinaczenie okoliczności faktycznych przez Sąd w pkt 249–251 zaskarżonego wyroku, to ich argumenty nie są w stanie wykazać popełnienia przez Sąd oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych.
- 72 W trzeciej kolejności argument wnoszących odwołanie dotyczący tego, że Sąd miał naruszyć prawo w pkt 251 in fine zaskarżonego wyroku, odnosi się do rozważań sformułowanych tytułem uzupełnienia.
- 73 W czwartej kolejności argumentacja wnoszących odwołanie, w której zarzucają oni Sądowi naruszenie prawa przez to, iż stwierdził on, że dokument przedstawiony w replice jest niedopuszczalny, nie jest wystarczająco precyzyjna i powinna zostać odrzucona.

Ocena Trybunału

Uwagi wstępne

- 74 Artykuł 343 zdanie pierwsze TFUE stanowi, że Unia korzysta na terytorium państw członkowskich z przywilejów i immunitetów koniecznych do wykonywania jej zadań, na warunkach określonych w protokole nr 7.

- 75 Protokół ten ma na celu zapewnienie instytucjom Unii pełnej i skutecznej ochrony przed przeszkodami lub ryzykiem zakłócenia ich prawidłowego funkcjonowania i niezależności (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 82).
- 76 W przypadku Parlamentu cel ten oznacza nie tylko, że zgodnie z zasadą demokracji przedstawicielskiej, która konkretyzuje wartość demokracji określonej w art. 2 TUE i jest wdrażana w art. 14 ust. 3 TUE, skład tej instytucji wiernie i w pełni odzwierciedla swobodę wyborów dokonywanych przez obywateli Unii w odniesieniu do osób, przez które zamierzają być reprezentowani podczas danej kadencji parlamentarnej, lecz również, że Parlament jest, zgodnie z zasadą podziału władz, chroniony przy wykonywaniu swoich działań przed przeszkodami lub ryzykiem naruszenia jego prawidłowego funkcjonowania. Z obydwu tych względów immunitety przewidziane na rzecz członków Parlamentu mają na celu zapewnienie niezależności tej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 63, 83, 84).
- 77 Ów cel immunitetów przewidzianych na rzecz członków Parlamentu został również wymieniony w art. 5 regulaminu. Po uściśleniu w jego ust. 1, że posłom do Parlamentu przysługują przywileje oraz immunitety określone w protokole nr 7, artykuł ten stanowi w ust. 2, że wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami i immunitetami, Parlament działa w celu utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz w celu zapewnienia niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji, oraz że immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków.
- 78 Na mocy art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 Parlament ma prawo uchylić immunitet jednego ze swoich członków. Procedura uchylenia immunitetu toczy się zatem w Parlamencie. Mimo że procedura ta jest prowadzona przez decydentów politycznych, procedura ta i decyzja, na mocy której Parlament postanawia uchylić immunitet, nie mają charakteru politycznego, jak stwierdził Sąd w pkt 112, 225 i 242 zaskarżonego wyroku, lecz mają charakter prawny.
- 79 Prawdą jest, że biorąc pod uwagę fakt, iż decyzja o uchyleniu immunitetu należy do kompetencji Parlamentu, instytucja ta dysponuje szerokim zakresem uznania przy określaniu zasad mających zastosowanie przy rozpatrywaniu wniosków o uchylenie immunitetu. Zasady te są zatem przyjmowane i stosowane przez członków Parlamentu, którzy należą do grup politycznych utworzonych w jego ramach.
- 80 Jednakże zgodnie z wartościami państwa prawnego i poszanowania praw człowieka określonymi w art. 2 TUE, przy rozpatrywaniu wniosku o uchylenie immunitetu Parlament jest zobowiązany do przestrzegania norm i zasad prawnych mających zastosowanie do tego immunitetu, a także Karty, której postanowienia są skierowane do Parlamentu jako jednej z instytucji Unii, o których mowa w art. 51 ust. 1 Karty. Wykonywanie przez zainteresowanego posła mandatu, który stanowi główny atrybut statusu członka Parlamentu i wynika z faktu bycia wybranym w powszechnych wyborach bezpośrednich, w głosowaniu wolnym i tajnym, przewidzianym w prawie Unii (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, pkt 65), może zostać uniemożliwione przez decyzję o uchyleniu immunitetu. Wynika z tego, że wnioski o uchylenie immunitetu, które mogą zakłócić zarówno wykonywanie mandatu przez danego posła, jak i – jak przypomniano w pkt 76 niniejszego wyroku – prawidłowe funkcjonowanie Parlamentu jako całości, należy rozpatrywać w świetle praw danej osoby oraz zasad demokracji przedstawicielskiej i podziału władz, a nie pod względem orientacji politycznych.

- 81 To w świetle powyższych rozważań należy zbadać przedstawione przez wnoszących odwołanie zarzuty szczegółowe pierwszy i drugi, w których twierdzą oni zasadniczo, że Sąd naruszył art. 41 ust. 1 Karty, odpowiednio, w pkt 244–246 zaskarżonego wyroku i w pkt 247–251 tego wyroku, gdy orzekł, że ich argument dotyczący braku bezstronności sprawozdawcy odpowiedzialnego w ramach komisji JURI za rozpatrzenie dotyczących ich wniosków o uchylenie immunitetu jest bezzasadny.

W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego

- 82 W pkt 244 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził zasadniczo, że bezstronności sprawozdawcy, który bierze udział w pracach na etapie prowadzonego przez komisję parlamentarną badania wniosku o uchylenie immunitetu, nie można co do zasady oceniać w świetle jego ideologii politycznej ani w świetle porównania jego ideologii politycznej z ideologią polityczną posła, którego dotyczy wniosek o uchylenie immunitetu. Uściślił on przede wszystkim, że przynależność tego sprawozdawcy do krajowej partii politycznej lub grupy politycznej utworzonej w Parlamencie, bez względu na ich wartości i idee, a nawet przy założeniu, że mogą one wskazywać na odczucia a priori nieprzychylnie dla sytuacji posła, którego dotyczy wniosek o uchylenie immunitetu, nie ma co do zasady wpływu na ocenę bezstronności sprawozdawcy. Opierając się na swoim orzecznictwie, Sąd stwierdził, że różnica w zakresie ideologii politycznej między wspomnianym sprawozdawcą a posłem nie może sama w sobie podważyć prawidłowości procedury przyjęcia spornych decyzji.
- 83 Następnie w pkt 245 tego wyroku Sąd orzekł, że w niniejszej sprawie przynależność sprawozdawcy do europejskiej grupy politycznej Europejskich Konserwatystów i Reformatorów nie ma co do zasady wpływu na ocenę jego bezstronności.
- 84 Wreszcie, w pkt 246 wspomnianego wyroku Sąd wyjaśnił, że w skład tej grupy politycznej wchodzi posłowie partii politycznej VOX, która znalazła się w bardzo szczególnej sytuacji w stosunku do wnoszących odwołanie, ponieważ zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne. Zdaniem Sądu ta szczególna sytuacja dotyczy posłów będących członkami partii politycznej VOX i co do zasady nie może rozciągać się na wszystkich członków grupy politycznej z tego tylko powodu, że – skoro należą do tej samej grupy – łączą ich poglądy polityczne.
- 85 Jak podkreślił Sąd w pkt 225 i 226 zaskarżonego wyroku, postępowanie mogące prowadzić do wydania decyzji o uchyleniu immunitetu musi być zgodne z prawem do dobrej administracji, ustanowionym w art. 41 ust. 1 Karty.
- 86 Owo postanowienie Karty stanowi, że każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Prawo to, przyznane każdej osobie, przysługuje zatem również każdemu członkowi Parlamentu, którego dotyczy wniosek o uchylenie immunitetu.
- 87 Wymóg bezstronności obejmuje dwa komponenty, czyli z jednej strony subiektywną bezstronność, rozumianą w ten sposób, że żaden pracownik danej instytucji zajmującej się daną sprawą nie może w jakikolwiek sposób okazywać stronniczości lub osobistych uprzedzeń, a z drugiej strony obiektywną bezstronność, rozumianą w ten sposób, że instytucja musi zapewniać gwarancje wystarczające do tego, aby wykluczyć wszelkie uzasadnione wątpliwości co do ewentualnych uprzedzeń (zob. podobnie wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Hiszpania/Rada, C-521/15, EU:C:2017:982, pkt 91).

- 88 W ramach wykonywania przysługującego mu szerokiego zakresu uznania, o którym mowa w pkt 79 niniejszego wyroku, Parlament może przyjąć przepisy konkretyzujące ochronę przed ryzykiem stronnictwo, która jest wymagana na mocy art. 41 Karty.
- 89 Wobec tego przewidział on w art. 6 regulaminu, że każdy wniosek o uchylenie immunitetu jest rozpatrywany zgodnie z protokołem nr 7 oraz z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 tego regulaminu.
- 90 Artykuł 9 wspomnianego regulaminu uściśla, odpowiednio w ust. 1 i 13, że każdy wniosek o uchylenie immunitetu posła skierowany do przewodniczącego Parlamentu przez właściwy organ państwa członkowskiego jest ogłaszany na posiedzeniu plenarnym i przekazywany właściwej komisji, która ustala zasady stosowania tego art. 9.
- 91 W związku z tym komisja JURI, która została wyznaczona do rozpatrywania wniosków o uchylenie immunitetu, przyjęła komunikat nr 11/2019, mający zastosowanie w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, który ustanawia zasady mające zastosowanie do tych wniosków.
- 92 W komunikacie tym określono, po pierwsze, zasady dotyczące rozpatrywania co do istoty wniosku o uchylenie immunitetu. W pkt 43 tego komunikatu przewidziano zatem zasadniczo, że jeżeli wniosek dotyczy uchylenia immunitetu przewidzianego w art. 9 tego protokołu, to immunitet należy uchylić, chyba że okaże się, iż postępowanie karne przeciwko posłowi wymierzone jest w działalność polityczną tego posła, a tym samym w niezależność Parlamentu (*fumus persecutionis*).
- 93 Po drugie, ustanowiono przepisy proceduralne dotyczące rozpatrywania wniosków o uchylenie immunitetu.
- 94 Przede wszystkim zgodnie z pkt 6 komunikatu nr 11/2019 komisja JURI wyznacza sprawozdawcę dla każdego wniosku o uchylenie immunitetu.
- 95 Następnie pkt 7 tego komunikatu przewiduje w szczególności, że każda grupa polityczna wyznacza w tym celu posła, który pełni funkcję stałego sprawozdawcy w sprawach dotyczących immunitetu z uwagi na jego wzorcową uczciwość.
- 96 Wreszcie, zgodnie z pkt 8 wspomnianego komunikatu funkcja sprawozdawcy w każdej sprawie dotyczącej immunitetu podlega równej rotacji między grupami politycznymi, przy czym sprawozdawca nie może jednak należeć do tej samej grupy politycznej, do której należy poseł, którego immunitet jest rozpatrywany, ani nie może zostać wybrany w tym samym państwie członkowskim co poseł.
- 97 Z pkt 8 komunikatu nr 11/2019 wynika, że Parlament uznał, iż sprawozdawca należący do tej samej grupy politycznej, do której należy poseł, którego immunitet jest rozpatrywany, nie może rozpatrzyć wniosku o uchylenie tego immunitetu. Podejście to opiera się zatem na założeniu, że ze względu na przynależność do tej samej grupy politycznej ów sprawozdawca i poseł mogą dzielić pewne poglądy, w szczególności polityczne, w związku z czym nie można wykluczyć uzasadnionych wątpliwości co do ewentualnego nastawienia wspomnianego sprawozdawcy – w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 87 niniejszego wyroku – przychylnego dla tego posła. Parlament, korzystając z przysługującego mu szerokiego zakresu uznania, uznał

zatem za konieczne, w celu zagwarantowania bezstronności sprawozdawcy, jak tego wymaga art. 41 ust. 1 Karty, ustanowienie normy uniemożliwiającej przynależność tego sprawozdawcy do danej grupy politycznej.

- 98 Poszanowanie art. 41 ust. 1 Karty wymaga spójnego stosowania gwarancji ustanowionych przez daną instytucję, aby uniknąć wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do stronniczości i umożliwić sprawiedliwe traktowanie wniosków o uchylenie immunitetu.
- 99 W celu takiego zastosowania wymóg bezstronności skonkretyzowany w pkt 8 komunikatu nr 11/2019 należy również wprowadzić w życie w taki sposób, aby sprawozdawca należący do grupy politycznej innej niż grupa posła, którego immunitet jest rozpatrywany, jawił się jako obiektywnie bezstronny.
- 100 W świetle celów immunitetów przewidzianych na rzecz członków Parlamentu, przypomnianych w pkt 75–77 niniejszego wyroku, ów wymóg bezstronności sprawozdawcy oznacza bowiem, że poseł ten nie powinien mieć uzasadnionych wątpliwości co do tego, że sprawozdawca, który ma rozpatrzyć wspomniany wniosek, nie kieruje się względami, które uniemożliwiałyby mu wykonywanie w sposób obiektywny jego obowiązków związanych z przygotowaniem decyzji Parlamentu w sprawie ewentualnego istnienia *fumus persecutionis*, o którym mowa w pkt 92 niniejszego wyroku.
- 101 Tymczasem o ile fakt, że taki sprawozdawca znajduje się w opozycji do politycznych idei posła, którego immunitet jest rozpatrywany, nie może sam w sobie oznaczać braku bezstronności tego sprawozdawcy, o tyle nie jest tak w przypadku przynależności sprawozdawcy do grupy politycznej, do której należą również członkowie partii politycznej, która zainicjowała leżące u podstaw wniosku o uchylenie immunitetu postępowanie karne prowadzone przeciwko temu posłowi i która to partia ma szczególny interes w wyniku tego postępowania.
- 102 Jak wskazano w pkt 97 niniejszego wyroku, zgodnie z zasadą wyrażoną w pkt 8 komunikatu nr 11/2019 przynależność sprawozdawcy do danej grupy politycznej może mieć wpływ na możliwość wyznaczenia go na sprawozdawcę w celu rozpatrzenia w szczególności wniosku o uchylenie immunitetu. Nie można przyjąć, że wprowadzony przez tę zasadę wymóg bezstronności ma zastosowanie jedynie w przypadku przynależności sprawozdawcy do grupy politycznej, z której pochodzi poseł wskazany w takim wniosku, z wyłączeniem jakiegokolwiek sytuacji przynależności tego sprawozdawcy do innej grupy politycznej.
- 103 Wynika z tego, że z uwagi na to, iż Parlament ustanowił w pkt 8 komunikatu nr 11/2019 zasadę, zgodnie z którą w systemie rotacji stosowanym przy wyznaczaniu sprawozdawcy odrzuca się wszystkich sprawozdawców należących do grupy politycznej, do której należy poseł wskazany we wniosku o uchylenie immunitetu, instytucja ta powinna również, w celu przestrzegania art. 41 ust. 1 Karty, wyłączyć sprawozdawcę będącego członkiem grupy politycznej, do której należą posłowie partii politycznej, która zainicjowała leżące u podstaw tego wniosku postępowanie karne przeciwko temu posłowi i która to partia ma szczególny interes w wyniku tego postępowania. Taki sprawozdawca mógłby być bowiem postrzegany jako stronniczy w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 87 niniejszego wyroku.
- 104 Wobec tego nie można uwzględnić argumentu Parlamentu, zgodnie z którym powiązania między jego członkami, pochodzącymi z różnych krajowych partii politycznych, które łączą się w celu utworzenia w jego ramach grupy politycznej, nie są na tyle ścisłe, aby móc naruszyć obiektywną bezstronność członka tej grupy politycznej, który ma pełnić funkcję sprawozdawcy

odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o uchylenie immunitetu dotyczącego innego członka tej grupy. Argumentowi temu przeczy bowiem okoliczność, że sam Parlament uznał, przyjmując pkt 8 komunikatu nr 11/2019, że przynależność sprawozdawcy do tej samej grupy politycznej, do której należy poseł, którego immunitet jest rozpatrywany, jest niezgodna z obiektywną bezstronnością tego sprawozdawcy.

- 105 W konsekwencji, gdy na sprawozdawcę w celu rozpatrzenia wniosku o uchylenie immunitetu w komisji JURI zostaje wyznaczony poseł należący do grupy politycznej, do której należą posłowie pochodzący z partii politycznej, która zainicjowała leżące u podstaw owego wniosku postępowanie karne przeciwko posłowi, w sytuacji takiej jak wskazana w pkt 101 i 103 niniejszego wyroku, taki sprawozdawca nie zapewnia wystarczających gwarancji pozwalających wykluczyć wszelkie uzasadnione wątpliwości ze strony posła, którego dotyczy ten wniosek, co do ewentualnych uprzedzeń wobec niego i nie można go w związku z tym uznać za bezstronnego, zgodnie ze standardem ustanowionym przez sam Parlament w ramach korzystania z przysługującego mu szerokiego zakresu uznania, o którym mowa w pkt 97 niniejszego wyroku. Należy uznać, że takiego wyznaczenia sprawozdawcy dokonano z naruszeniem art. 41 ust. 1 Karty.
- 106 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że pkt 245 i 246 zaskarżonego wyroku naruszają prawo w zakresie, w jakim Sąd orzekł, iż przynależność sprawozdawcy wyznaczonego w celu rozpatrzenia wniosku o uchylenie immunitetu posła do tej samej grupy politycznej, do której należą posłowie pochodzący z partii politycznej, która zainicjowała postępowanie karne przeciwko temu posłowi, nie miała wpływu na ocenę bezstronności tego sprawozdawcy i że zasadniczo członek tej grupy politycznej mógł wobec tego zostać wyznaczony na sprawozdawcę.
- 107 Należy zatem uwzględnić pierwszy zarzut szczegółowy części drugiego zarzutu trzeciego.

W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego

- 108 W pkt 249 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, że bezsporne jest, iż w ramach pełnienia funkcji członka Parlamentu sprawozdawca zorganizował wydarzenie z dnia 6 marca 2019 r., na które składało się przemówienie sekretarza generalnego partii politycznej VOX na temat „Katalonia to Hiszpania”, który to sekretarz zamknął swoją przemowę sformułowaniem „Niech żyje Hiszpania, niech żyje Europa, a Puigdemont do więzienia”.
- 109 W pkt 250 tego wyroku Sąd zauważył, że z nagrania z tego wydarzenia wynika, iż sprawozdawca był obecny przy stole mówców obok dwóch innych członków Parlamentu i tego sekretarza generalnego, który jako jedyny zabierał głos.
- 110 W pkt 251 tego wyroku Sąd orzekł, że organizację takiego wydarzenia można było postrzegać jako wyraz poparcia sprawozdawcy dla idei bronionych przez partię polityczną VOX, dotyczących – zważywszy w szczególności na temat wydarzenia – sytuacji politycznej Katalonii, a także jego opozycji wobec poglądów politycznych wnoszących odwołanie.
- 111 Ponadto w pkt 251 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że o ile prawdą jest, że czyny zarzucane wnoszącym odwołanie w ramach przedmiotowego postępowania karnego dotyczą sytuacji politycznej w Katalonii w zakresie, w jakim wiążą się z przyjęciem ustaw wymienionych w pkt 11 niniejszego wyroku i z przeprowadzeniem referendum w sprawie samostanowienia wspomnianego w tym samym punkcie, o tyle wyrażenie przez posła, przyszłego sprawozdawcę

w sprawach uchylenia immunitetu wnoszących odwołanie, swego stanowiska na temat tej sytuacji nie może, z powodów przedstawionych w pkt 244 i 246 zaskarżonego wyroku, wystarczyć do wykazania naruszenia zasady bezstronności.

- 112 Tymczasem okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd w pkt 249 i 250 zaskarżonego wyroku były istotne dla oceny, czy w niniejszej sprawie zachowanie sprawozdawcy wyznaczonego do rozpatrzenia wniosków o uchylenie immunitetu dotyczących wnoszących odwołanie mogło naruszać wymóg bezstronności, ponieważ mogłyby one być postrzegane jako przejaw stronnictwa, i to – wbrew temu, co twierdzi Parlament – nawet jeśli okoliczności te zaistniały, zanim sprawozdawca ten mógł wiedzieć, że zostanie wybrany w wyborach w 2019 r., zanim te wnioski wpłynęły do Parlamentu i zanim ów poseł został wyznaczony, w ramach równej rotacji między grupami politycznymi, na sprawozdawcę w celu rozpatrzenia tych wniosków. Zaistnienie wspomnianych okoliczności faktycznych należało bowiem wziąć pod uwagę w celu dokonania oceny możliwości wyznaczenia go na sprawozdawcę w ramach rozpatrywania tych wniosków.
- 113 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 251 tego wyroku Sąd stwierdził, iż nie ma znaczenia, czy sprawozdawca wyraził poparcie dla stanowiska partii politycznej VOX w sprawie sytuacji w Katalonii i w celu uzasadnienia swojego wniosku co do braku naruszenia zasady bezstronności ze względu na organizację wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. odesłał do pkt 244 i 246 zaskarżonego wyroku. Tymczasem, po pierwsze, ten ostatni punkt narusza prawo, jak orzeczono w pkt 106 niniejszego wyroku. Po drugie, twierdzenie Sądu, odsyłające do pkt 244 tego wyroku, zgodnie z którym nie ma znaczenia, że sprawozdawca wyraził poparcie dla tego stanowiska, nie odpowiadało argumentacji wnoszących odwołanie, która nie dotyczyła opinii przyszłego sprawozdawcy na temat sytuacji w Katalonii, lecz aktywnego wsparcia, jakiego udzielił on owej partii politycznej, która zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne.
- 114 Jak wynika z chronologii okoliczności powstania sporu wskazanych przez Sąd w zaskarżonym wyroku, a w szczególności okoliczności streszczonych w pkt 11–13 niniejszego wyroku, owa partia polityczna jeszcze przed organizacją wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne. Organizacja tego wydarzenia przez osobę później powołaną na sprawozdawcę mogła zatem wskazywać nie tylko na poparcie dla politycznych idei tej partii na temat sytuacji w Katalonii, ale również na stanowisko popierające ściganie wnoszących odwołanie w postępowaniu karnym. Odrzucając ten aspekt swojej analizy, Sąd nie wziął pod uwagę elementu, który był szczególnie istotny dla oceny, czy organizator tego wydarzenia mógł później, nie naruszając wymogu bezstronności, zostać wyznaczony na sprawozdawcę w ramach procedury rozpatrywania wniosków o uchylenie immunitetu wydanych w tym postępowaniu karnym.
- 115 Z powyższych rozważań wynika, że kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych dokonana w pkt 251 zaskarżonego wyroku jest błędna w zakresie, w jakim Sąd stwierdził – w szczególności na podstawie pkt 246 tego wyroku, który sam również zawiera naruszenie prawa, i bez należytego uwzględnienia chronologii okoliczności powstania sporu – że organizacja wydarzenia z dnia 6 marca 2019 r. przez osobę wyznaczoną następnie na sprawozdawcę nie sprawiła, że ta osoba stała się niewłaściwa do wyznaczenia jej na sprawozdawcę, a zatem nie mogła stanowić naruszenia wymogu bezstronności w rozumieniu art. 41 ust. 1 Karty.
- 116 W tych okolicznościach należy zatem uwzględnić drugi zarzut szczegółowy części drugiej zarzutu trzeciego.

- 117 Ponieważ naruszenia prawa stwierdzone w pkt 106 i 115 niniejszego wyroku mogą prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku, należy uwzględnić odwołanie bez konieczności badania pozostałych zarzutów szczegółowych części drugiej zarzutu trzeciego i pozostałych zarzutów odwołania.

W przedmiocie postępowania przed Sądem

- 118 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 119 W niniejszej sprawie Trybunał uważa, że należy wydać orzeczenie ostateczne w sprawie. Stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia, ponieważ skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona do Sądu przez wnoszących odwołanie jest oparta na zarzutach, co do których przeprowadzono kontradiktoryjną debatę przed Sądem i których rozpatrzenie nie wymaga zarządzenia żadnego dodatkowego środka organizacji postępowania lub środka dowodowego (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2020 r., Komisja i Rada/Carreras Sequeros i in., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, pkt 130).
- 120 Jak wskazano w pkt 28 niniejszego wyroku, wnoszący odwołanie podnieśli osiem zarzutów w uzasadnieniu skargi do Sądu.
- 121 Zarzut trzeci tej skargi, podzielony na trzy części, dotyczy naruszenia prawa wnoszących odwołanie do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy zgodnie z art. 41 ust. 1 Karty w związku z art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty.
- 122 W części drugiej zarzutu trzeciego skargi wnoszący odwołanie podnoszą, że Parlament naruszył art. 41 ust. 1 i art. 39 ust. 2 Karty oraz naruszył istotny wymóg proceduralny poprzez wyznaczenie stronniczego sprawozdawcy.
- 123 W pierwszym zarzucie szczegółowym podnoszą oni, że brak bezstronności tego sprawozdawcy wynika z jego przynależności do grupy politycznej, do której należą członkowie Parlamentu należący do stojącej wobec nich w opozycji partii politycznej VOX, która zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne.
- 124 W drugim zarzucie szczegółowym twierdzą oni, że ów brak bezstronności wynika z faktu, iż wspomniany sprawozdawca zorganizował wraz z tą partią polityczną wydarzenie z dnia 6 marca 2019 r., w ramach którego wspierał slogan „Puigdemont do więzienia”, wyrażając dla niego aplauz.
- 125 Parlament, popierany przez Królestwo Hiszpanii, kwestionuje te argumenty wnoszących odwołanie. Po pierwsze, podnosi on, że żaden przepis ani żadna zasada nie stoją na przeszkodzie temu, by sprawozdawca należał do grupy politycznej, do której należą również posłowie partii krajowej, których cele polityczne są sprzeczne z celami realizowanymi przez posła, którego dotyczy wniosek o uchylenie immunitetu. Podnosi on, że taka przynależność wynika z politycznego charakteru Parlamentu i z politycznego charakteru decyzji w przedmiocie takiego wniosku, oraz podkreśla różnorodność grup politycznych utworzonych w jego ramach. Po drugie, utrzymuje on, że nawet przy założeniu, iż argumenty wnoszących odwołanie dotyczące zachowania danego sprawozdawcy są dopuszczalne, argumenty te nie wystarczają w każdym razie do podważenia bezstronności tego sprawozdawcy.

- 126 W tym względzie, jak przypomniano w pkt 86 i 87 niniejszego wyroku, prawo do dobrej administracji, ustanowione w art. 41 ust. 1 Karty, przewiduje, że każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Ten wymóg bezstronności obejmuje bezstronność subiektywną i bezstronność obiektywną.
- 127 Jak wskazano w pkt 79 niniejszego wyroku, Parlament dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do rozpatrywania wniosków o uchylenie immunitetu, który wiąże się z uprawnieniem do ustanowienia przepisów proceduralnych mających zastosowanie, w sytuacji gdy Parlament ma zająć stanowisko w przedmiocie takich wniosków.
- 128 W ramach wykonywania przysługującego mu szerokiego zakresu uznania Parlament przyjął w ramach prac komisji JURI komunikat nr 11/2019, w którym określono zasady mające zastosowanie przy rozpatrywaniu przez tę komisję wniosków o uchylenie immunitetu, w tym zasady określone w pkt 8 tego komunikatu dotyczące wyznaczenia, w ramach równej rotacji między grupami politycznymi, sprawozdawcy, który miałby szczegółowo zbadać taki wniosek.
- 129 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że sprawozdawca odpowiedzialny za zbadanie wniosków o uchylenie immunitetu dotyczących wnoszących odwołanie był członkiem grupy politycznej, do której należą członkowie partii politycznej, która zainicjowała przedmiotowe postępowanie karne.
- 130 Ze względów wskazanych w pkt 97–105 i 114 niniejszego wyroku należy stwierdzić, że sprawozdawca ten nie zapewniał wystarczających gwarancji, aby wykluczyć wszelkie uzasadnione wątpliwości wnoszących odwołanie co do jego ewentualnego nieprzychylnego nastawienia wobec nich, a zatem nie można było uznać, że spełniał on wymóg bezstronności. Należy zatem uznać, że wyznaczenie tego sprawozdawcy nastąpiło z naruszeniem art. 41 ust. 1 Karty.
- 131 Wynika z tego, że wyznaczenie to stanowi wadę, która miała wpływ na procedurę przyjmowania sprawozdań w komisji JURI. W konsekwencji same procedury wydania spornych decyzji są obciążone wadą formalną.
- 132 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że brak poszanowania zasad proceduralnych dotyczących przyjęcia aktu, z którym wiążą się niekorzystne skutki, stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE, wobec czego jeżeli sąd Unii stwierdzi, że zaskarżony akt nie został przyjęty prawidłowo, powinien wyciągnąć konsekwencje z naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i stwierdzić nieważność tego aktu (wyrok z dnia 14 marca 2024 r., D & A Pharma/Komisja i EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, pkt 158 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponieważ w niniejszej sprawie sporne decyzje zostały wydane na podstawie sprawozdań komisji JURI, które należało uznać za nieważne, same te decyzje są dotknięte nieważnością.
- 133 W konsekwencji część drugą zarzutu trzeciego skargi należy uznać za zasadną i należy stwierdzić nieważność spornych decyzji zgodnie z żądaniami przedstawionymi w tym zakresie przed Sądem przez wnoszących odwołanie, bez konieczności badania pozostałych części zarzutu trzeciego i pozostałych zarzutów skargi.

W przedmiocie kosztów

- 134 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 135 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 136 Ponieważ w niniejszej sprawie Parlament przegrał sprawę zarówno w postępowaniu przed Sądem, jak i w postępowaniu odwoławczym, należy obciążyć go, zgodnie z żądaniem wnoszących odwołanie, jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w związku z tymi postępowaniami.
- 137 Zgodnie z art. 184 § 4 regulaminu postępowania Trybunał może zdecydować, że interwenient w pierwszej instancji, który nie wniósł odwołania, ale brał udział w postępowaniu odwoławczym na etapie pisemnym lub ustnym, pokryje własne koszty. W niniejszej sprawie należy zdecydować, że Królestwo Hiszpanii – które było interwenientem w pierwszej instancji i brało udział w postępowaniu odwoławczym na etapie pisemnym – pokryje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 lipca 2023 r., Puigdemont i Casamajó i in./Parlament (T-272/21, EU:T:2023:373), zostaje uchylony.**
- 2) **Stwierdza się nieważność decyzji P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 i P9_TA(2021)0061 Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2021 r.**
- 3) **Parlament Europejski pokrywa – poza własnymi kosztami związanymi zarówno z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej, jak i z postępowaniem odwoławczym – koszty poniesione przez Carlesa Puigdemonta i Casamajó, Antoniego Comína i Oliveresa i Clarę Ponsatí i Obiols w ramach tych dwóch postępowań.**
- 4) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem przed Sądem Unii Europejskiej, jak i z postępowaniem odwoławczym.**

Podpisy